

Arrest

nr. 272 220 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 februari 2007 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging).

1.2. Verzoeker verbleef van 2007 tot 2015 op het Belgische grondgebied en werd op 20 juli 2015 naar Pakistan gerepatriëerd.

1.3. Verzoeker kwam in de zomer van 2019 wederom toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type C.

1.4. Op 25 oktober 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 8 november 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 29 november 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2019 werd ingediend door:

A.(...) K.(...), H.(...)

nationaliteit: (...)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij op 10-jarige leeftijd naar België is gekomen, samen met zijn moeder R.(...) S.(...) en zussen F.(...) A.(...) en R.(...) U.(...)-E, om zich te herenigen met hun vader de heer K.(...) C.(...) Z.(...) (RR (...)). Het klopt dat betrokkene samen met zijn moeder en zussen op 16.02.2007 naar België is gekomen met een D-visum gezinshereniging. Op 12.03.2007 diende het gezin een aanvraag op basis van artikel 10bis en kregen een tijdelijk verblijf op 06.09.2007 in functie van het verblijf van de heer K.(...) C.(...) Z.(...). Op 20.03.2008 werd het bedrijf waarvoor de heer K. werkte, failliet verklaard waardoor het verblijf van het gezin werd ingetrokken op 03.06.2008. Op 15.06.2009 diende het gezin een aanvraag 9bis in. Deze werd ongegrond d.d. 19.02.2013. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 20.07.2015 is gerepatriëerd naar Pakistan, en hij in het bezit werd gesteld van een inreisverbod van 4 jaar, na een verblijf in de gevangenis. Betrokkene werd op 18.04.2017 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden voor diefstal met geweld, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkgestelde voorwerpen. Verder blijkt uit het administratief dat betrokkene pas op 31.07.2019 opnieuw naar België gekomen met een visum type C afgeleverd door België en werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 30.08.2019. Betrokkene heeft de termijn van zijn visum niet gerespecteerd en verblijft sindsdien illegaal in België.

Verder beroept betrokkene is op het feit dat hij hier altijd school zou hebben gelopen. Dit wordt gestaafd met attest schoolbezoek basisonderwijs van 2007 tot 2009. Verder haalt hij aan dat hier van 2009 tot 2015 school heeft gelopen aan het Stedelijk Lyceum, maar dat hij omwille van zijn repatriëring, deze studies niet heeft kunnen afwerken. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Echter, het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft, toont enkel aan dat zijn het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Verder haalt betrokkene aan dat hij door zijn repatriëring naar het land van herkomst niet heeft kunnen verder studeren en hij nu zijn studies wil afmaken. Doch ook dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is en hij evenmin bewijzen voorleggen dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij momenteel de oudste is in huis en hij zijn gezin wil bijstaan, nu zijn vader is overleden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van

herkomst en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat zijn moeder gedurende zijn afwezigheid ook in staat was om voor haar gezin te zorgen. Verder toont betrokkene niet aan dat zijn andere meerderjarige zussen niet voor de nodige steun kunnen zorgen tijdens zijn afwezigheid.

Verder beroept betrokkene zich ook op het feit dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Hij beweert dat hij zich nooit zou kunnen aanpassen in Pakistan en hij er geen enkele toekomst zou hebben. Doch betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Verder blijkt dat betrokkene tot voor kort, ruim 4 jaar in Pakistan heeft verbleven. Ook blijkt uit het administratief dossier dat hem in de Ambassade een visum type C werd afgeleverd. De aflevering van dergelijke visa is gebonden aan strenge voorwaarden. Dit maakt het aannemelijk dat de situatie van betrokkene in Pakistan behoorlijk was. Verder lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien staat het betrokkene altijd vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen toekomst meer heeft in Pakistan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende situatie zou bevinden omdat hij een bijzondere band heeft met België, dat zijn familie hier in België verblijft en al zijn affectieve, familiale en sociale belangen zich hoofdzakelijk in België situeert, zijn gezin zich in België bevindt, dat hij nauwelijks nog banden zou hebben met Pakistan waar hij zich nooit zou kunnen aanpassen en niet zou kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, dat hij hier bij zijn moeder en zijn zussen zou verblijven en dat hij zich beroept op artikel 8 EVRM. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat de banden tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen, niet noodzakelijkerwijze onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen en dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden, moeten worden aangetoond. We merken op dat betrokkene geen recente bewijzen van banden met zijn familie voorlegt. De foto's die werden voorgelegd zijn geen recente foto's, ook de samenstelling van het gezin werd afgeleverd op 27.06.2007, waardoor betrokkene niet aantoonde dat zijn band met zijn moeder en zussen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat welbereikt is. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij in zijn jeugdjaren in België heeft verbleven, dat hij alhier school heeft gelopen, dat hij Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij hier tal van vrienden zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals;

*indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn enig middel stelt verzoeker het volgende:

"9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verwerende partij dient steeds zijn beslissing afdoende te motiveren.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (nr. 139 567 van 26 februari 2015).

Verweerder faalt in bestreden beslissing in haar motivering.

Een dergelijke gebrekkig motivering laat verzoeker niet toe om de motieven en gronden van de beslissing na te gaan. Derhalve faalt de motivering in feite en in rechte.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom zij meent dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de situatie van verzoeker, terwijl deze buitengewone omstandigheden wel werden aanvaard voor alle (5) andere gezinsleden van verzoeker. De gezinsleden bevinden zich in dezelfde situatie en zij hebben in hun verzoekschrift dezelfde buitengewone omstandigheden opgeworpen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom zij meent dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden voor verzoeker, terwijl dit wel wordt aanvaard voor de andere gezinsleden in hetzelfde gezin. De motivering van de bestreden beslissing is niet meer dan een algemene standaardmotivering.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

1.2. Een dergelijk handelen door verweerder impliceert ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam. Dat verwerende partij hierdoor ook onzorgvuldig (zie infra) heeft gehandeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker illegaal in het land verblijft om te motiveren waarom er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat men illegaal in het land

verblijft is geen argument om te besluiten dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Ook de andere gezinsleden verbleven illegaal in het land.

Volgens de bestreden beslissing is het feit dat verzoeker hier naar school is geweest en hier is opgegroeid geen buitengewone omstandigheid, hetgeen onbegrijpelijk is, nu dit wel een buitengewone omstandigheid is voor de andere gezinsleden. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker niet langer leerplichtig is, doch dit "argument" is ook van toepassing voor de twee oudste zussen van verzoeker die wel geregulariseerd werden.

Dat verzoeker duidelijk in zijn verzoekschrift heeft aangegeven dat hij de oudste thuis is na het overlijden van zijn vader en dat hij het gezin wil onderhouden, en dat hij niet kan terug keren naar Pakistan. Daar heeft hij niemand en in België kan hij zijn gezin onderhouden, hieruit blijken onder andere de buitengewone omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt waarom hij niet kan terug keren. Ook een tijdelijke scheiding is hierdoor onmogelijk. De moeder en twee oudste zussen kunnen niet voor zichzelf zorgen, aangezien zij opleidingen moeten volgen zal dit nog lange tijd het geval zijn. Dat het moeder in eigen onderhoud heeft kunnen voorzien wanneer verzoeker in Pakistan was, is doordat de vader destijds nog leefde en het gezin onderhield, en later wanneer hij overleed doordat een nonkel het gezin financiële ondersteuning verleende.

Dat niet valt in te zien hoe de afgifte van een visum of de beweerde strenge voorwaarden zouden kunnen verhinderen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden zoals nochtans wordt beweerd in de beslissing. Er is niets dat er op wijst dat verzoeker het tijdens zijn periode in Pakistan goed had. Hij werd in deze periode door zijn gezin (destijds door vader) onderhouden vanuit België.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nooit recente bewijzen gevraagd. Over de aanvraag van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken overigens zeer laat beslist wat maakt dat de overgemaakte documenten noodzakelijk al ouder zijn. Verzoeker heeft meermaals om een stand van zaken gevraagd, doch nimmer werden er recente stukken gevraagd. Er is niets dat er op wijst dat er geen sterke band zou zijn tussen de gezinsleden, integendeel. Ze vormen samen één kerngezin en vormen één gezinscel.

Dat men niet uitgaat van de juiste gegeven en deze niet correct heeft beoordeeld, en alleszins kennelijk onredelijk handelt door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren en deze van de andere gezinsleden goed te keuren.

Dat de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden. Dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om zijn beslissing te nemen.

Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.3. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit de verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St. 1998,69).

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden': "Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State." (Pari. St. Doe. 51-2478/008 p. 10)

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doe. 51-2478/008 p. 11).

Er zijn gelet op de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt, wel degelijk bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat het kennelijk onredelijk is om het gezin te scheiden en te oordelen dat er wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn bij de oudste zus van verzoeker, bij de andere zussen, broer en moeder van verzoeker, maar niet bij verzoeker die deel uitmaakt van hetzelfde gezin en zich in een buitengewoon gelijkaardige situatie bevindt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker heeft wel degelijk bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.4. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "7. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996.

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006. Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland. § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM waarin wordt bepaald dat er in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt Nederlands en deelt de Belgische normen en waarden. De bestreden beslissing is disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- *De ernst van de moeilijkheden die verzoekers zullen ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen worden: deze zijn zeer groot;*

- *De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Pakistan;*

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker al zeer lang in België verblijft en niettegenstaande de regularisatieaanvraag van de andere gezinsleden wel gegrond werd verklaard. Zij heeft ook ten onrechte geen rekening gehouden met de elementen van integratie. Het is niet omdat deze elementen tevens in

aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrondheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Eenvoudigweg stellen dat deze geen bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken omdat hij zich in illegaal verblijf bevindt of omdat deze tevens bij de gegrondheid kunnen worden beoordeeld, is geen zorgvuldige behandeling van zijn regularisatieverzoek.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen ernstig zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van

*de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2019, wat de buitengewone omstandigheden betreft, gebaseerd had op dezelfde elementen dan zijn overige gezinsleden. Verzoeker wijst erop dat hij als minderjarige naar België kwam en hier school liep van 2007 tot 2015, maar deze scholing niet kon afronden wegens zijn repatriëring. Daarnaast stelt verzoeker dat hij nu de oudste in huis is en zijn gezin wil bijstaan. Volgens verzoeker kan hij zich niet meer aanpassen in Pakistan en zou hij aldaar niet in zijn levensonderhoud kunnen voorzien. Hij meent ook een bijzondere band te hebben met België omdat zijn familie hier verblijft.

2.9. In zijn middel herhaalt verzoeker de argumenten die hij in zijn aanvraag had ingeroepen. In zoverre verzoeker een feitelijke herbeoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden nastreeft, dient te worden aangestipt dat de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

2.10. Waar verzoeker in zijn middel beweert dat zijn illegale verblijfssituatie zou worden gehanteerd als argument om te motiveren waarom er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat verzoeker wellicht uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien verzoekers illegale verblijf daarin nergens als een argument wordt gebruikt om te stellen dat er geen sprake zou zijn van 'buitengewone omstandigheden'. In de beslissing wordt enkel geschetst dat verzoeker in 2019 naar België is teruggekeerd met een visum type C, maar dit visum heeft 'overstayed', waardoor hij thans illegaal in België verblijft. Het gegeven dat aan verzoeker in 2019 een visum werd afgeleverd, betekent wel dat er blijkbaar geen beletsel bestaat om zich te bedienen van de gewone procedure en via de Belgische vertegenwoordiging in Pakistan een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zoals in de beslissing wordt overwogen, kan uit de aflevering van een visum type C, dat aan strenge voorwaarden gebonden is, worden afgeleid dat het aannemelijk is dat zijn situatie in Pakistan behoorlijk was. In zijn middel beweert verzoeker het tegendeel en stelt hij dat hij door zijn familieleden in België werd onderhouden toen hij in Pakistan verbleef, maar dit wordt niet met concrete bewijsmiddelen ondersteund. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk

ging door aan de vaststelling, dat hij met succes een visum type C had aangevraagd, bepaalde conclusies te verbinden.

2.11. In zijn middel acht verzoeker het onbegrijpelijk dat zijn scholing in België niet als buitengewone omstandigheid werd aanvaard, nu dit voor zijn overige gezinsleden wél zou zijn aanvaard, hoewel zijn twee oudste zussen ook niet langer leerplichtig zouden zijn.

In de beslissing wordt erop gewezen dat de scholing die verzoeker tussen 2007 en 2015 in België heeft doorlopen niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris betekent de scholing in het basisonderwijs en aan het 'Stedelijk Lyceum' enkel dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Bovendien, zo wordt in de beslissing aangeduid, diende betrokkene deze scholing stop te zetten omwille van zijn repatriëring, is hij thans niet langer leerplichtig en ligt geen bewijs voor dat hij aan een erkende onderwijsinstelling zou zijn ingeschreven:

"Verder beroept betrokkene is op het feit dat hij hier altijd school zou hebben gelopen. Dit wordt gestaafd met attest schoolbezoek basisonderwijs van 2007 tot 2009. Verder haalt hij aan dat hier van 2009 tot 2015 school heeft gelopen aan het Stedelijk Lyceum, maar dat hij omwille van zij repatriëring, deze studies niet heeft kunnen afwerken. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Echter, het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft, toont enkel aan dat zijn het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Verder haalt betrokkene aan dat hij door zijn repatriëring naar het land van herkomst niet heeft kunnen verder studeren en hij nu zijn studies wil afmaken. Doch ook dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is en hij evenmin bewijzen voorleggen dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven." Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten."

Door in herinnering te brengen dat zijn oudste zussen wél geregulariseerd werden, hoewel zij ook niet langer leerplichtig waren, toont verzoeker niet aan dat hun scholing in België als buitengewone omstandigheid werd aanvaard. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te overwegen dat zijn scholing in België in de periode 2007-2015 een terugkeer niet in de weg staat.

Verzoeker klaagt zich in zijn middel over het feit dat hij in zijn aanvraag dezelfde buitengewone omstandigheden had ingeroepen dan zijn andere gezinsleden en dat deze in zijn geval - in tegenstelling tot wat het geval was bij de overige gezinsleden - niet werden aanvaard. Verzoeker gaat er kennelijk aan voorbij dat de *"buitengewone omstandigheden"* individueel worden beoordeeld en dat zijn situatie niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met deze van zijn familieleden, waardoor de humanitaire regularisatie-aanvraag in zijn hoofde niet tot een gelijkaardige beslissing aanleiding kan geven.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en een individuele beoordeling maakt van de zaak. Zoals de verwerende partij terecht stelt, volstaat het gegeven dat familieleden wel geregulariseerd werden niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing.

2.12. Waar verzoeker in zijn middel oppert dat hem met betrekking tot zijn gezinsleven geen recente bewijzen werden gevraagd, merkt de Raad op dat het in het kader van een aanvraagprocedure in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt om zijn aanvraag te actualiseren. Bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2019 had verzoeker geen recente foto's gevoegd en een gezinssamenstelling die van 2007 dateerde. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te stellen dat geen recente bewijzen van (hechte) banden met zijn familie of van een afhankelijkheidsrelatie werden voorgelegd. Met betrekking tot verzoekers voorgehouden gezinsleven wordt in de beslissing terecht opgemerkt dat de banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen meerderjarige broers en zussen *"niet noodzakelijkerwijze onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen en dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden, moeten worden aangetoond"*, hetgeen in verzoekers geval niet gebeurde.

2.13. Verzoeker klaagt zich over het feit dat de beslissing zou steunen op foutieve gegevens, maar hij toont niet concreet aan welke gegevens onjuist zouden zijn of niet correct zouden zijn beoordeeld. Zoals

hierboven reeds gesteld, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij beweert dat hij zich *“in een buitengewoon gelijkaardige situatie bevindt”* als zijn zussen, broer en moeder waar wel buitengewone omstandigheden werden aanvaard. Zoals gezegd, gebeurt de beoordeling op individuele basis en verbleef verzoeker, in tegenstelling tot zijn gezinsleden, tussen 2015 en medio 2019 in zijn land van herkomst. Hij is er kennelijk ook in geslaagd recent (2019) via de bevoegde vertegenwoordiging een visum type C te verkrijgen, hetgeen een *contra*-indicatie vormt inzake het bestaan van ‘buitengewone omstandigheden’. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn situatie kan worden gelijkgesteld met deze van zijn gezinsleden.

2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Verzoeker is van oordeel dat er voldoende elementen zijn die toelaten te besluiten dat er in zijn hoofdte sprake is van een (beschermenswaardig) privé- en gezinsleven in België. De Raad wijst erop dat het *in casu* niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating. Er dient bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

De Raad gaat enkel na of de verwerende partij alle haar kenbare en relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In de beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene meent dat hij zich in een prangende situatie zou bevinden omdat hij een bijzondere band heeft met België, dat zijn familie hier in België verblijft en al zijn affectieve, familiale en sociale belangen zich hoofdzakelijk in België situeert, zijn gezin zich in België bevindt, dat hij nauwelijks nog banden zou hebben met Pakistan waar hij zich nooit zou kunnen aanpassen en niet zou kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, dat hij hier bij zijn moeder en zijn zussen zou verblijven en dat hij zich beroept op artikel 8 EVRM. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat de banden tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen, niet noodzakelijkerwijze onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen en dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden, moeten worden aangetoond. We merken op dat betrokkene geen recente bewijzen van banden met zijn familie voorlegt. De foto's die werden voorgelegd zijn geen recente foto's, ook de samenstelling van het gezin werd afgeleverd op 27.06.2007, waardoor betrokkene niet aantoonde dat zijn band met zijn moeder en zussen zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke

terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

In zijn middel poneert verzoeker dat hij een zeer hechte band heeft met België en grote moeilijkheden zou ondervinden in Pakistan. Deze ongestaafde beweringen zijn niet van aard om de door de gemachtigde van de staatssecretaris uitgevoerde belangenafweging aan het wankelen te brengen. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat zijn belangen in België van die aard zijn dat zij zelfs een tijdelijke terugkeer onmogelijk zouden maken en dus een onevenredige inmenging zouden uitmaken in zijn privé- en of gezinsleven.

2.15. Verzoeker meent dat er geen sprake is van een zorgvuldige behandeling van zijn regularisatie-aanvraag omdat met betrekking tot de integratie-elementen wordt gesteld dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen als 'buitengewone omstandigheden' en enkel bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag een rol kunnen spelen. De Raad stipt aan dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris spoort met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande. De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het komt dan ook aan verzoeker toe om concreet aan te tonen dat de sociale bindingen die hij in België heeft opgebouwd dermate intens zijn dat een terugkeer naar de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland de belangen van de Belgische samenleving ernstig in het gedrang zou brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het gegeven dat hij reeds jaren in België woont, dat hij geïntegreerd is en dat hij Nederlands spreekt, een tijdelijke terugkeer in de weg zouden staan.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid of een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN